

et meget daarligt Resultat, afbrød jeg dette og udbød Gaarden til Forpagtning. I øvrigt var det allerede ved en Skrivelse fra Kultusministeriet af August 1901 paalagt Kvæsturen at faa Nordruplund bortforpagtet og at holde op med Selvdriften. Senere har jeg fundet mig foranlediget til at undergive hele Driften af denne Gaard en landbrugskyndig Revision. De to Mænd, som jeg havde anmodet om at udføre dette vidtløftige Arbejde, have for nylig tilendebragt det og afgivet Betænkning; paa Grundlag af denne Betænkning indhentes for Tiden Oplysninger i og gennem Kvæsturen, men som Sagen for Øjeblikket staar, kan jeg ikke give nærmere Oplysning om Resultatet.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Det har unægtelig overrasket mig at se Ændringsforslaget under Nr. 11, der tager Spørgsmaalet om Huslejegodtgørelsen til Statsbanefunktionærerne op igen ved denne Lejlighed. Jeg troede ved første Øjekast, at det beroede paa en Misforstaaelse, men har jo nu erfaret gennem Udtalelser fra Forslagsstillerne, at dette ikke er Tilfældet. Sagen er jo nemlig den, at det ikke er mere end 14 Dage siden, at det høje Ting henviste til min Overvejelse et Andragende om den samme Ting, men ingen har dog vel kunnet vente, at en Overvejelse af et saa stort, indgribende og betydningsfuldt Spørgsmaal skulde kunne tilendebringes paa 14 Dage navnlig paa en Aarstid, hvor vi alle, Ministrene ikke mindst, ere saa optagne af andet presserende Arbejde, som vi ere. Af ganske vist udtalte det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) i sin Begrundelse af Forslaget, at jeg havde haft Tid nok *tidligere* paa Grund af de derom indkomne Andragender til at overveje denne Ting. Det kan man paa en vis Maade sige, men jeg har ikke haft *Anledning* til det tidligere, og jeg har begrundet overfor det ærede Finansudvalg og overfor det høje Ting, hvorfor jeg ikke har haft denne Anledning, nemlig, fordi det var for kort efter, at man havde haft hele Spørgsmaalet fremme til Overvejelse ved Forhandlingerne om den sidst vedtagne Statsbanelønningslov af 1903. Jeg har i denne Forbindelse særlig betonet, hvad ingen har bestridt, at Andragerne selv have udtalt, at de ikke have anført noget som helst til Grund for deres Andragende, som ikke forelaa, før Loven af 1903 blev given. Der er altsaa intet *nyt* anført fra deres Side, det er kun Betragtninger, som da

bleve overvejede, men som Lovgivningsmagten ikke den Gang mente at kunne tage det Hensyn til, som de paagældende ønskede. Og den Mening, at jeg skulde have haft Tid *før* dette Andragendes Henviisning for 14 Dage siden til at tage Stilling til Sagen, har man da heller ikke delt, da man henviste det til min Overvejelse, thi hvis man den Gang, for 14 Dage siden, havde ment, at jeg havde haft tilstrækkelig Tid og Anledning til at overveje Tingen og havde gjort det, saa havde man jo foreslaaet at henvise det rent og purt. Det gjorde man ikke, man foreslog det henvist til min „Overvejelse“. Og deri laa, at det var en Overvejelse, som først nu skulde begynde, saaledes har jeg forstaaet det og maattet forstaa det. Og ingen har fra Finansudvalgets Side underrettet mig om, at man ønskede denne Overvejelse foretaget med ekstraordinær Hurtighed. Tværtimod har jeg haft al Grund til at tro, at man mente her som ved alle den Slags Henviisninger, at der burde undes en Frist i alt Fald til næste Rigsdagssamling til Overvejelse af den Sag, det drejede sig om. Men hertil kommer yderligere, at der er et Moment ved den Sag, som jeg fremhævede, da vi behandlede Andragendet for 14 Dage siden, og som, det vil vist alle indrømme mig, bør tages med, inden man gaar til at løse denne Sag, et Moment, som ikke har kunnet tages tilbørlig i Betragtning i den Tid, der siden da er forløben, nemlig dette, om ikke det Krav, der her er Tale om, — hvis det er berettiget og bør imødekommes og det er jo det, der skal overvejes — snarere bør imødekommes ved Opførelse af Tjenesteboliger end ved Tildeling af Huslejetillæg. Det kan nemt gaa saaledes, hvis man genindfører de gamle Huslejetillæg, at de kun gaa i Husejernes Lommen; i store Byer, hvor der er Konkurrence nok mellem Husværterne, vil der neppe være synderlig Fare for, at dette skulde kunne ske, men paa Steder, hvor Jernbanefunktionærerne ere nødte til at bo for Tjenestens Skyld, og hvor der kun er faa Lejligheder at faa, vil et saadant Huslejetillæg meget let kunne føre til, at Værterne indbyrdes blive enige om at sætte Lejen op, og saa er hele Meningen med Tillæget forsvunden. Hvis man derimod gik til at opføre Tjenesteboliger for Personalet og udlejede dem til den mindst mulige Leje, som Staten kunde udleje dem for, naar den skulde have sine Udgifter dækkede, kunde Fordelen derved ikke tilregnes af andre, saa vilde den virkelig komme dem til gode, som den var til-